

Indonesië 2011-2012

Deel 9

Zoals we gewend zijn van Djun is hij ruimschoots op tijd. Ik zie hem buiten al wuiven. Terwijl ik mij haast naar mijn kamer, ontwaar ik een man die mij aanhoudt in de lobby. Hij is tot tweemaal toe al geweest en brengt mij de resterende jamu Nyonya Meneer. Ik geef hem een extra fooi.

De desk belt ons altijd op onze kamer. Bij geen gehoor, laten ze geen boodschap achter.....

Djun rijdt in een splinternieuwe wagen waar hij zichtbaar trots op is. Ook de airco draait weer op volle toeren. Hij is zichtbaar teleurgesteld te horen dat wij maar zo kort in Malang zullen blijven.

Ik heb een foto van Tanggul bij mij, maar ik heb geen naam van de onderneming waar mijn vader

voor een blauwe maandag administrateur is geweest. ‘Het wordt een speld zoeken in een hooiberg’, merkt Djun op ook al zeg ik dat Tanggul ligt tussen Jatiroto en Rambipuji en Jember als grote plaats die daarop volgt.

Djun is niet van plan zijn nieuwe wagen te riskeren in de hoog gelegen plantages op modderige wegen.

Peter ziet een karbouw en wil die heel graag fotograferen, maar de sawah ligt te hoog. Daarnaast kan Djun de auto niet parkeren op een rustig plekje. Onderweg zien we heel veel rambutan en gelukkig is er een nu wel een rustig

gedeelte waar Djun kan stoppen.

Het is zo leuk hoe de rambutan geplukt wordt en daarna wordt afgewogen in een zak om vervoerd te worden.

Voor de sanitaire stop bij een tankstation heeft Peter met zijn mobiel een kamer

kunnen reserveren in Bali voor maar twee dagen. De andere dagen zijn bezet, zegt de receptioniste van The Tree Brothers. Voor de resterende dagen zien we dan wel weer.

Eerst bezoeken wij Candi Panataran, Dit complex is een unieke getuigenis van de beschaving van Singhasari en Majapahit.

Het tempelcomplex ligt op 450 meter hoogte tussen kokospalmen en omvat drie binnenplaatsen met ommuringen, een concept die

later ook bij Balinese tempels wordt gehanteerd.

Op de eerste binnenplaats ligt een ruim stenen terras. In de kleine Candi

Ganesha staat een beeld van deze Indiase god met een Olifantenkop.

Op het tweede binnenhof staat Candi Naga die zijn naam ontleent aan een reusachtige slang die langs de dakranden kronkelt en rust op negen Koninklijke personages, Het houten dak lijkt op de daken van een Balinese pura.

Pal tegen de berghelling – domein van de goden – ligt het heiligste binnenhof met de moedertempel. Het gebouw bestaat uit een vierkant fundament van 30 meter per zijde met drie terrassen erop. Langs de onderste twee is een reeks bas-reliëfs te zien die tot de mooiste van Oost Java horen met taferelen uit de Ramayana en de Krisnyana.

Het is het erfgoed van Indonesië en het doet me deugd dat deze tempel wordt bezocht door vele groepen schoolkinderen en zelfs klassen met een juffrouw. Misschien ben ik wat te uitvoerig geweest

met het beschrijven van deze tempel. Er komen nauwelijks toeristen en onbekend maakt onbemind.

Bij een klas met allemaal kleintjes en een juf zing ik 'Indonesia raya merdeka, merdeka, hiduplah Indonesia raya.'

Ik zie nog die kleine mondjes van de kinderen die onder aanvoering van de juf proberen mee te zingen.

We bekijken zoveel mogelijk tempels en natuurlijk moeten we weer met verschillende scholieren op de foto. Sommigen vinden mijn zonnehoed zo leuk dat ik die op moet houden voor de

foto. 'Zullen we ruilen?' vraag ik voor de grap, duidend op hun hoofddoekje? Sommige proberen mijn hoed op hun hoofd te zetten (met behoud van hoofddoek natuurlijk) maar dat lukt niet en we lachen allemaal. Peter vinden ze helemaal het einde en hij moet met diverse meisjes op de foto.

We gaan nu naar Blitar. Het is de geboorteplaats van de eerste president van Indonesië die daar ook begraven is.

Er is geen plek die een beter inzicht geeft in de dilemma's van het moderne Indonesië.

Bung Karno, zoals Sukarno liefdevol door de Indonesiërs wordt genoemd, wilde eigenlijk in Bogor begraven worden. Bij zijn dood in 1970 liet de opvolger Soeharto hem ver weg van de hoofdstad Jakarta begraven, uit angst dat Sukarno's tombe een verzamelplaats zal worden van zijn tegenstanders.

Vergeefse moeite, want het graf van Soekarno is een waar bedevaartsoord geworden.

Ik ben totaal onder de indruk. Zo groots en zo prachtig is alleen al de toegang naar het mausoleum. In de hoge muren zijn afbeeldingen gemaakt van Bung Karno, grote zuilen, mammeren trappen. Djun heeft bij het parkeren van de auto al bloemen gekocht die in zakjes worden aangeboden.

Wanneer ik eindelijk bij het eigenlijke graf ben aangekomen, is er een bedevaart aan de gang. Ik ga tussen hen in zitten op blote voeten

Wanneer de mensen weggaan, heb ik bijna het rijk alleen. Ik strooi bloemen op het graf en gedenk Bung Karno. Mijn moeder heeft een boek van hem en natuurlijk heb ik over zijn leven gelezen.

Later, nog bij het graf, raak ik in gesprek met een jongeman die beweert een familielid te zijn van hem. ‘Het graf’, zo zegt hij, ‘wordt altijd door een familielid bewaakt’. Het is fascinerend hoeveel ik eigenlijk al weet over Bung Karno en dat uit zijn mond mag vernemen.

Rondom het mausoleum is een enorme pasar. Ik zou zonder Djun verdwalen. Natuurlijk maak ik met de verkoopsters hier en daar een praatje. Ik vertel ze dat ik op zoek ben naar een klein Indonesisch vlaggetje als herinnering.

Niemand heeft dat te koop en ik moet daarvoor op 17 augustus zijn, dan zijn ze volop verkrijgbaar.

Eenmaal buiten blijkt dat Djun de auto heel ver weg geparkeerd heeft. Wij passeren een andong (paard en wagen) waar ik het liefste ingeklommen ben voor een rondrit door Blitar. Djun zegt bij het passeren van het paard dat hij verlegen voor mij is. Hij ligt haast dubbel om zijn grap, want het paard heeft oogkleppen.

Ik zie ook hoe ze van suikerriet een drankje maken. De verkoper demonstreert hoe een en ander in zijn werk gaat. 'Of ik wil proeven', vraagt hij nog. Ik bedank beleefd en zeg dat we verderop nog moeten eten.

We gaan naar een soort Padang restaurant en ik eet sayur asem met telur asin.

Hier kan het 'stekje' vlak bij ons hotel niet tegenop! Al met al zijn wij met z'n drietjes € 1,00 per persoon kwijt inclusief de drank.

Peter blijft foto's schieten. Bij weer een rustplaats krijgt hij een soort zelf bedachte aanhanger aan een brommer (scooter) met daarop een twee persoon ledikant in het vizier. Hoezo een boedelbak huren?

Ook leuk zijn de verschillende verkooppunten waar de scooters of brommers benzine kunnen tanken

vanuit een fles. We rijden weer langs de sawah waar de karbouw aan het werk is geweest, maar die in nu niet te vinden. Prachtige uitzichten op sawah's in verschillende stadia van de padi.

We moeten nog een brief met inhoud afgeven in een buitenwijk in Malang. We kunnen ook zelf wel straatnamen lezen, maar Djun wil het allemaal zelf doen. Hij is op dat adres al eerder geweest. Eigenlijk is het heel makkelijk, want de wijken zijn aangegeven met een letter.

Eenmaal in het hotel blijkt dat ik mijn sigarettenbeursje vergeten ben en Djun gaat terug naar dat adres.

Bij de balie ontvangen wij de nieuwe tickets. Bertie, onze gids uit 2008, heeft gebeld. Nu staat dat wel genoteerd op een briefje. Wij maken een afspraak dat hij de volgende dag op bezoek komt.

Bij het douchen kom ik tot de ontdekking dat ik zonneallergie heb opgelopen. Het was die dag dan ook bloedheet.

Wij gaan weer naar ons stekje voor het avondeten. Een andere band speelt weer en ik moet inwendig lachen dat er

tussen de bedrijven door een sigaretje wordt gerookt.
Dat is ook Indonesië (raya)!

Wordt vervolgd.

Mila Boom-Schenkhuisen